zijn donkere poort geopend, zwijgend en dreigend mij een koortsachtigen blik in zijn duistere geheimenissen laten doen.

Weer kijk ik naar boven. De verschijning is verdwenen. Het venster is gesloten. Twijfelend en peinzend waggel ik de straat over, doe open en ga op den tast mijn kamer in. Juist wil ik mij te bed leggen, toen zich met verdubbeld geweld de knagende honger aankondigt — hij woelt als vuur in mijn ingewanden. En geen stukje brood in de kamer! Ik kijk op de klok — het is drie uur. Om dezen tijd iemand van het huis te wekken, zou een ongehoorde lompheid wezen. Er bleef mij niets anders over, dan om zelf naar de keuken te gaan om er iets eetbaars te zoeken.

Ik ga dus op den tast de trap af tot in de keuken, die in den kelder ligt. Onderweg probeer ik, op het portaal het licht aan te draaien — vergeefs. Mevrouw Valentin heeft ook vandaag precies op tijd het hoofdschakelbord in mijn slaapkamer afgedraaid .... nu, mijn kaars was eenigszins voldoende, om mij den weg te wijzen.

Ik moet mij in de keuken tamelijk onhandig gedragen hebben; ik geloof mij ook te herinneren, dat ik een potdeksel op den steenen vloer heb laten vallen. Kort en goed: een paar minuten later verschijnt mevrouw Valentin, mijn hospita, half verbaasd, half geërgerd in de keuken. Ze begrijpt spoedig, wat ik wensch en is spoedig druk bezig met brood en boter. Juist keert ze zich naar de keukenkast om messen en vorken te halen, toen we plotseling op 't zelfde moment achteruitdeinzen ... verrast ... ontzet ... het electrische licht vlamt op ... zonder gerucht, zonder oorzaak ... als door een geesteshand tevoorschijn geroepen ....

We keken elkaar aan; ik zag, hoe ze beefde. Ze rukt de keukendeur open, het gansche trappenhuis is in een lichtzee gehuld. Een oogenblik staarde ze ademloos, als bedwelmd, op de brandende lampen .... toen stootte ze uit: „Om Gods wil... mijnheer Karst... uw kamer ...!" En op dit oogenblik ging het licht weer uit — diepe, zware duisternis lag over het gansche huis — en onze door den lichtvloed verblinde oogen kijken hulpeloos door de ondoordringbare, zware duisternis. ‚Mijnheer Karst,' begon Mevrouw Valentin fluisterend, ‚er heeft iemand aan den hoofdschakelaar gedraaid .... er is iemand in uw kamer ....'

En toen begreep ik plotseling en klom de trappen op. Ja, de schakelaar was omgedraaid; mevrouw Valentin, die bevend in de deur verscheen, zag het aan den stand van den hefboom. De schakelaar was omgedraaid maar niemand was daar .... en niets ontbrak, zooals ik direct daarop vaststelde."

„Een oogenblik," onderbrak Joe Jenkins den verteller. „Hadt u de kamer gesloten, toen u ze verliet om naar de keuken te gaan?"

„Ja."

„En den sleutel er uit gehaald en meegenomen?"

„Ja."

„En u vondt de deur gesloten, zooals u ze verlaten hadt?"

„Niets was er veranderd."

„Hadt u moeite bij het opendoen?"

„Niet de minste."

„Het is goed .... gaat u verder."

„Den volgenden morgen riep mij een telegram van een bevriend reeder, in wiens huis ik menigen heerlijken avond heb doorgebracht, naar Stettin. ‚Voor een dringende aangelegenheid,' zoo luidde het telegram. Ik had eerst tegen den morgen een beetje geslapen en daardoor kwam het, dat ik pas den middagtrein nam.

Toen ik in de villa van mijn vriend aankwam, ontving hij mij verwonderd, en toen ik hem het telegram toonde, blijkt het, dat het een vervalsching is.

Als dit mij op een anderen tijd gebeurd was, dan zou ik het voor een dwaze grap van een mijner collega's gehouden hebben. Maar thans .... in verband met de gebeurtenissen van den afgeloopen nacht .... neen .... toen ik op de terugreis met mijn zenuwen worstelde, die tot het waanzinnige gespannen waren, toen wist ik dat er slechts een mensch was, die hier klaarheid brengen kon: U, Mr. Jenkins."

Joe Jenkins glimlachte en maakte een lichte buiging, als wilde hij voor dit vleiende compliment bedanken. Dan namen zijn oogen echter direct weer de beheerschte, koele en zakelijk kijkende uitdrukking aan, die zij gedurende het geheele merkwaardige verhaal van zijn overbuurman getoond hadden.

„Wanneer is u naar Berlijn teruggekeerd?"

„Ik was om 6 uur 14 op het station te Stettin. Daar heb ik direct een auto genomen en ben naar u gereden."

De detective leunde achterover in zijn stoel en sloot de oogen. „Heeft u," begon hij na een lange pauze, „in uw pension met den een of ander kennis gemaakt?"

„Neen. Behalve met mijn hospita heb ik nog met niemand gesproken .... halt .... toch .... ik heb bij gelegenheid een paar woorden met juffrouw Helena Jungmann gewisseld, een jonge, ijverige studente in de medicijnen, die mijn buurvrouw is."

„U vertelde mij bij uw komst, dat er iemand was, die van uw plan, om naar mij te komen, onderricht was."

„Ja. Ik heb van uit de villa van mijn vriend in Stettin naar mijn hospita getelefoneerd, heb haar in 't kort gezegd, dat men mij met het telegram voor den gek gehouden had en dat ik naar u wilde gaan."

„Was dit de geheele reden van uw telefoneeren?"

„Neen. Het hoofddoel was, mijn hospita op te dragen, mij mijn viool en mijn rok naar de Philharmonie te zenden omdat ik geen tijd meer had naar huis te gaan."

„Waar bevindt zich op 't oogenblik uw amati?"

„In een stalen cassette, welker sleutel ik bij mij draag."

„Waar is de telefoon in uw pension aangebracht?"

„Op de gang, in de nabijheid van mijn deur."

„Meldde u in den loop van het telefoongesprek den trein, waarmede u terug wilde komen?"

De virtuoos dacht een oogenblik na. „Ja," zei hij eindelijk.

Joe Jenkins stond op en ging een paar keer met de handen op den rug de kamer op en neer. „Staat er ergens in uw kamer," begon hij, terwijl hij op zijn wandeling plotseling voor zijn bezoeker staan bleef, „een portret van u?"

„Ja," antwoordde de gevraagde een weinig verwonderd. „In de ontvangkamer staat een kabinet portret van mij op een penanttafeltje."

„Wanneer heeft u dat portret voor 't laatst gezien?"

„Ik begrijp u niet."

„Ik bedoel: weet u zeker, dat dit portret nog op zijn plaats is."

„Ik begrijp nog altijd niet .... waarom zou dat portret er niet meer zijn?"

„Ik wil in ieder geval weten, of het er nog is. Ik wil met uw hospita telefoneeren. Welk nummer heeft uw pension?"

„Steinplatz 8145. Het zal het eenvoudigste zijn, wanneer ik zelf ...."

„Neen," onderbrak hem de detective. „Ik zal spreken." Hij ging naar het toestel.

„ .... Halloh .... spreek ik met pension Valentin? u spreekt met Joe Jenkins ... ja .... mevrouw Valentin zelf? .... Heel goed .... wilt u zoo goed zijn in de ontvangkamer van mijnheer Karst te kijken.... daar staat een portret van mijnheer Karst .... dus kijken of het daar nog staat? .... zeker ...., ik wacht ...." Er ontstond een pauze.

„Jawel .... ik ben er nog .... is het er nog? Ik dank u, mevrouw Valentin!"

„Mijn vermoeden was ongegrond. Maar toch heb ik iets anders vastgesteld dat misschien niet zonder beteekenis is."

„En wat is dat?"

„Uw hospita heeft de gewoonte, het haar door de telefoon gezegde luid te herhalen. Ik veronderstel, dat zij dit altijd doet."

De virtuoos lag de hand op zijn voorhoofd. „Ja," zei hij ten slotte. „Ik herinner mij — zij heeft deze gewoonte. Maar ...," hij wierp een verschrikten blik op zijn horloge en sprong op .... „om Gods wil.... het is de hoogste tijd .... ik moet u verlaten, Mr. Jenkins."

De detective knikte. „Ik zal met u meegaan. Ik wil in ieder geval vanavond in uw nabijheid zijn. Want alle teekenen wijzen uit, dat er nog heden iets gebeuren zal, dat mijn aanwezigheid wenschelijk doet schijnen."....

Het voorname gehoor begroette den gevierden vioolvirtuoos met vreugdig applaus. Men zag het: hij was de lieveling van het publiek. Holger Karst boog dankend en wendde zich tot den pianist.

De pianist sloeg de A aan. Karst nam zijn viool om ze te stemmen. Hij streek onderzoekend met zijn stok over de snaren, die zacht weerklonken. Plotseling ging er als een schaduw van afgrijzen over zijn gezicht ....

Weer zette hij de viool onder zijn kin. Weer sloeg de pianist de A aan. Karst zette den stok op de snaren .... een zachte, bijna teedere streek .... plotseling verwijdden zich zijn oogen.... met een ruk zette hij het instrument af, en zijn blik ging bijna wezenloos over de snaren. Hij keerde zich tot het publiek en opende den mond, alsof hij wilde spreken .... in 't volgend oogenblik draaide hij zich om en liep zichtbaar grenzenloos verlegen van het podium.

Door het publiek ging een mompelen van verbazing. Stemmengerucht gonsde door de zaal, dat met iedere seconde luider werd. Dan trad er plotseling een geluidlooze stilte in; een kleine, korte en gezette heer verscheen op het podium: de impressario.

„Dames en heeren," begon hij. „Ik moet u tot mijn spijt een onverklaarbaar voorval vertellen. Zoo juist bemerkt mijnheer Holger Karst, dat men hem zijn beroemde amati gestolen heeft, of veel meer.... ze met een bijna waardeloos instrument, dat uiterlijk een zekere gelijkenis met zijn viool bezit, geruild heeft. Mijnheer Karst kan ongelukkig niet optreden. De kas zal de betaalde entreegelden terugbetalen."

Weer begon het stemmengerucht. Betreurende, medelijdende, spottende uitroepen gonsden door de zaal, dan ontstond een gedrang naar den uitgang.

In de artistenkamer, op een chaise longue uitgestrekt, lag Holger Karst; voor hem stond Joe Jenkins. De impressario liep als een gevangen leeuw in het kleine vertrek op en neer. In de deur stond een bediende, om den nieuwsgierigen en medelijdenden en afgunstigen den toegang te ontzeggen.

„De gansche tournee is naar den duivel," steunde de impressario. „Waar zullen we een nieuwe amati in zoo'n korten tijd vandaan halen .... zoo'n instrument ...."

Joe Jenkins trad op den opgewondene toe.

„Wanneer is het volgende concert?"

„Over acht dagen, in Weenen .... en drie dagen er voor een privé-uitnoodiging bij graaf Harrenfels in Pötzleinsdorf in het Wiener-Wald .... waarop de meester zich zoo verheugd heeft ...."

(Wordt vervolgd.)

Het thans geheel voltooide gebouw van het Ministerie van Handel, Nijverheid en Landbouw aan het Bezuidenhout te 's-Gravenhage